

ИЗЪ МАКЕДОНИЯ

Летимъ къмъ българския Иерусалимъ — Охридъ. Пжтътъ ни води около легендарния Пелистеръ и презъ прекраснитѣ планински долини на Прѣспанско. Струва ни се, че минаваме презъ нѣкоя вълшебна страна. Чудно хубави български села съ прекрасни български, звучни имена се редятъ по пжтя ни къмъ Ресенъ и Прѣспанско. Всички съ най-чисто българско население, запазило напълно българското си съзнание и езикъ. Навсѣкжде селянитѣ като деца се радватъ, че виждатъ братя отъ стара България, свободно да имъ идатъ на гости.

Летимъ къмъ Ресенъ, китна, овощна градина, съ най-хубавитѣ ябълки въ цѣлия Балкански полуостровъ.

Преживяваме неописуеми сцени. Старци тичатъ и ни викатъ отдалече:

— Убайтѣ на майка!... Златнитѣ мои дечиня!...

Хвърлятъ ни се на вратоветѣ, прегръщатъ ни, цѣлуватъ ни и ронятъ сълзи отъ умиление и радостъ. Тѣ посрѣщатъ първитѣ ластовици на свободата отъ свободна България, следъ като тържествено сж посрещнали своитѣ освободители — съюзнитѣ германски войски.

Колата ни поема пѣргаво къмъ височинитѣ на Охридъ. Само два часа преди насъ въ града сж влѣзли германски войски, посрещнати отъ цѣлото гражданство съ неописуемъ възторгъ.

Жени и мъже не могатъ да възпратъ сълзитѣ си отъ радостъ. Децата викатъ лудо „ура“ и „хайлѣ Хитлеръ“, катерятъ се по колитѣ, прегръщатъ войницитѣ, цѣлуватъ ги, обсипватъ ги съ цвѣтя.

Единъ германски офицеръ ми заяви, че това, което преживѣлъ този день при посрѣщането въ Охридъ, нѣма да го забрави презъ цѣлия си животъ. Той се чуди, какъ този чисто български народъ е могълъ да бжде потисканъ толкова дълго време подъ чуждо иго.

Мощно българско „ура“ разтърсва въздуха и се носи надъ синитѣ бистри води на най-красивото българско езеро — Охридското.

Цвѣтя ни обсипватъ. Гражданитѣ ни заобикалятъ, всички посѣгатъ да ни стиснатъ ржцетѣ.

Н. К-въ